

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: **JOAN ARMENGOL** [Economia]; **IGNASI ARAGAY, ANDREU GOMILA** [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; **TONI BROSÀ** [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; **MANEL CASTILLA** [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; **PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ**
[Societat i Barcelona]; **ÓSCAR MONTFERRER**
[Comunicació]; **ALBERT PLA** [Edició]; **MONTSE RUIUS**
[Documentació]; **ROBERT RAMOS** [Fotografia]
Delegada a Madrid: **MONTSE OLIVA**
AVUI.CAT: **SÍLVIA BARROSO**

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: **DYRSA** Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.** Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976** DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Josep Ballarín



Capellà i escriptor

Ínsula Baratària

La segona part del Quixot trenca la dita castellana: *Nunca segundas partes fueron buenas*. A la primera part, la benaurada parella de cavaller i escuder va de patacada a pallissa, i en aquesta segona, encara amb alguna pallissa per continuar la gresca, la parella tomba a la cort d'uns ducs que s'aprofiten de la bogeria d'un i de la rusticitat de l'altre per prendre'ls el pèl.

AL QUIXOT L'ENTABANEN FENT-LI SOMNIAR aventures muntat en el Clavileño, cavall de fusta que balancejant-se sembla que voli; volant volant, volant el nostre home en somnia de totes i heroiques però, un cop més, el Quixot no perd mai la dignitat, l'honor que diria un medieval. Arribada l'hora de seure a taula amb els ducs i la seva cort vestits de gran cerimonial, ve aquell moment de veure qui s'asseu més amunt o més avall dels seients. La dita del cavaller val pels segles dels segles. *Sentaos majadrazas que donde quiera que esté seré vuestro principio*. Aquella colla de sòmines volia veure el cavaller fent el ridícul. Impossibile. El Quixot tenia massa grandesa, massa *cuerdas locuras* per enfangar-se en ridiculeses.

EL CERVANTES EN UN VERS DIU que el seu heroi *vivió loco y murió cuerdo*. Jo ho veig justament a l'inrevés. Aquell apallissat tingut per *mantecato* fins pel Sancho visqué tractat de boig quan era *cuerto*, morint tingut per *cuerto* moria boig havent perdut la grandesa. Acabem-ho: el Quixot fou l'honor del cavaller medieval, un honor que ja havien perdut els ducs amb ganya renaixentista, incapaçs d'entendre'l. Ja eren als mals dies del Falstaff de Shakespeare, que bescanta i ridiculitza l'honor.

POSATS A PRENDRE EL PÈL, FOS COM FOS, els ducs van fer del Sancho governador de l'ínsula Baratària i ves que aquell panxut, després d'acceptar el càrrec, va tenir una sortida que val per a qualsevol temps: *"Otros más brutos que yo lo han sido"*. Va governar amb el seny d'un *cazorro* que se les sabia totes, potser gràcies a la bóta de vi.

"Jo no puc entendre com pot ser que un got d'aigua per a la persona costi més que un glop de petroli per al cotxe. Vaja quina ruqueria"



GUILLEM CIFRE

ENTRE DON QUIXOT I EL SANCHO, com encara n'era de gran la Castella d'aquells inicis del segle XVII, amb el Felipe III, tingut pel rei més gandul de la història, deixant-se dur pel duc de Lerma, el seu *valido* i *privado*. Després va venir el Felipe IV, entabanat per aquell cagamandúrries del comte duc d'Olivares. Havia començat la davallada, tant que la grandesa de Castella començava a perdre el sentit del ridícul. Posat a fer cultureta. La gent de *Las meninas* de Velázquez encara té la seva dignitat, però a la família de Carlos IV el Goya deixa ben retratada aquella cort de toca-sons on només hi falta el Godoy.

SOM A LES MATEIXES FINS AVUI, quan fa *vergüenza ajena* veure els polítics d'allà ficats a les manifestacions mundials de la finança i l'economia que fan ballar tot bitxo fins els premis Nobel. Començant per l'Aznar fent el pollastre de vuit rals amb el Bush i el Blair, acabant-les deixant-se retratar amb els peus a la taula del ranxo del texà. Sempre hi ha un pitjor. El Zapatero, fent-se amb els manaies més manaies del món, ni s'adona que està fent el *mantecato* a la colla dels grossos entrant per la porta de servei, sense ni bandera. Ai Senyor, la llàstima que m'ha fet aquest pobre home retratat fent el milhomes al darrere del Bush.

I HA VINGUT LA CRISI MUNDIAL, amb mals averanys gairebé apocalíptics d'algun no precisament bíblic. I vinga reunions de les quals no en pesco ni el xanguet, encara sóc a la santa innocència del cèntim, el ral, la pela i el duro. Jo no puc entendre com pot ser que un got d'aigua per a la persona costi més que un glop de petroli per al cotxe. Vaja quina ruqueria. No sé pas com s'ho faran per endegar l'economia del món els mateixos carbassots que l'han ensulsiada.

AL LLARG DE LA MEVA VIDA NO HAVIA VIST les Espanyes governades per tants pollastrets medieus. I més val que no parlem de Catalunya.

EN DIRECTE

De Rotblat a Obama

Jordi Armadans

Polítològ i director de la Fundació per la Pau



Joseph Rotblat va néixer fa 100 anys. Durant la II Guerra Mundial el físic polonès va col·laborar inicialment en la creació de la bomba atòmica per, al final, deixar-ho. Més endavant, va declinar participar en projectes militars i va crear el grup Pugwash, des d'on va apel·lar a la consciència de la comunitat científica i va reclamar la fi de les armes nuclears. El 1995 va rebre el Nobel de la pau. Per què aquest canvi tan gran? La tragèdia d'Hiroshima i Nagasaki va impactar-lo profundament i el va decidir a lluitar contra les armes nuclears fins a la fi de la seva vida. Precisament, 90 supervivents de les bombes atòmiques fa pocs dies han passat per Barcelona per recordar-nos que, malgrat aquella barbàrie (més de 250.000 morts), encara avui les armes nuclears no han estat prohibides. I que les potències mundials no semblen tenir-hi pressa. El mateix dia del naixement de Rotblat, però 100 anys més tard, Obama guanyava les eleccions. Seria absurd esperar-ne un canvi radical tot i que només girar full a una etapa tan grisa, autista i bèl·lica com l'anterior, ja és tot un canvi! En tot cas, Obama ha dit que "faré de l'objectiu d'eliminar les armes nuclears un element central de la política dels EUA" i, "si volem avançar en la reducció de les armes nuclears, els EUA i Rússia han de donar exemple". Són, sí, només paraules. Però, a més de sonar bé, són prou inèdites. Esperem que no oblidem l'horror d'Hiroshima i Nagasaki ni l'exemple d'honestedat de Rotblat.

El secret més ben guardat

Ramon Solsona

Escriptor



Fa uns anys, no gaires, hi va haver un esclat de telèfons d'atenció al client. Un prefix numèric era el senyal d'un servei de consultes i d'assistència que no costava ni cinc als

consumidors. En conseqüència, van augmentar espectacularment les demanes de teletreball fins que les empreses grans, les que fan més campanyes publicitàries, van dir: "No pot ser. Ofereixes línies gratuïtes als clients i tenen la poca vergonya de fer-les servir. Sobretot per reclamar. Quina barra!"

L'atenció telefònica va quedar reduïda a la categoria fantasmagòrica en

què no se sap si un telèfon existeix o no. Qui no s'ha cansat de trucar a un número que, sospitosament, sempre està ocupat? Ara tot es deriva cap a pàgines web on no consta ni un sol telèfon i, molt sovint, ni una sola adreça postal. Només una adreça electrònica que sembla un sinònim de paperera. Aconseguir el telèfon, doncs, és un esport d'aventura, una prova d'eliminació que només superen els més ar-

dots. Jo he vist persones que es passaven com un tresor el número d'assistència telefònica d'un servei d'internet. Oficialment no existia.

Ara hem anat més lluny. Et respon un contestador automàtic que triga tres hores a desgranar oracions condicionals ("Si vol..., premi..."). Pobre de tu que no l'encertis i hagis de refer el camí. Fastiguejat, acabes plegant. I encara més pervers-

sos són els trucadors automàtics, que t'interrompen a totes hores per oferir-te, com un lloro, l'oro i el moro. S'aconsegueix així el diàleg de sords perfecte: gravacions que xerren i xerren i telefonautes desorientats perquè no els atén ningú. Tot plegat constitueix una gran paradoxa: a l'era de les comunicacions *hi tech*, cada vegada és més complicat establir contacte, parlar i que t'escoltin.